

det Bestemteste maa stemme for. Med Hensyn dertil vil jeg nemlig blot bede om at turde bemærke, at, naar den høitærede Minister talte med en Slags Ungstellighed om de mange Viler med egne Forsatninger, som vilde gruppe sig omkring Moderlandet og derved formentligen frembyde de største Bønseligheder, der vilde forøges endnu mere, naar vi nu sik to Raad derovre o. s. f., saa kan jeg ikke see rettere, end at der aldeles ingen Fare er i saa Henseende. Thi dersom jeg tør bruge Billedet om en Planet og dens Drabanter, vil den ærede Minister vist indrømme, at Faren for, at deslige Drabanter skulde rive sig løs og gjøre en centrifugal Bevægelse paa egen Haand ud i det Blaae, egentlig er større, jo større de selv ere i Forhold til Planeten, og at den mindstes i samme Grad, som de blive mindre. Dette anvendt paa denne Sag, — hvorved jeg forøvrigt strax skal udtale, at jeg ikke i fjerneste Maade troer, at der er nogen Fare for en sliq Bevægelse i det Forhold, hvorom her er Tale, — vil det da være indlysende for Enhver, at to smaa vestindiske Colonier, som hver for sig ligesom umiddelbart gravitere og bevæge sig mod deres Centrum i Danmark og i Hovedstaden, endnu mindre ere udsatte for den Fristelse at forsøge en centrifugal Bevægelse, end een større vestindisk Colonie, som indbefatter dem begge. Det ligger ved denne Leilighed nær at tænke paa, at der var en Tid, da det, som vi nu kalde Hertugdømmet Holsteen, bestod af 4 a 5 Provindsler, — det skal være nær ved, at det fandt Steed endnu nogle Dage efter min Fødsel, saa at det ikke er saa grumme gammelt med den Historie, — det ligger temmelig nær at mindes, at, da dette Hertugdømme saaledes bestod af 4 a 5 Provindsler, vilde det neppe være optraadt med en saadan centrifugal Bevægelse ligeoverfor Danmark, som den, der i de sidste Aar der har yttret sig, efterat paa den anden Side Danmark, som Hovedlandet, ved Norges Tab var blevet for lille til fuldkommen at gjøre sig gjeldende ligeoverfor dette Hertugdømme (Hør!).

Den ærede Rigsdagsmand for Bornholm har peget hen paa, hvad der ganske aabenbart ved Afstemningen vil være Hovedspørgsmaalet, nemlig, hvorvidt denne Sag skulde være at

afgjøre i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag, og altsaa aldeles at henlægge, eller hvorvidt et Forsøg paa en Samvirken, nærmest af Udvalget i Forbindelse med Ministrene, endnu maatte kunne tilveiebringe Noget, som Thinget kunde gaae ind paa ved anden Behandling. Jeg skal i den Anledning blot bede om Tillæbelse til at bemærke, at dersom der kun var Valget imellem at stemme for Udvalgets Forslag eller at vente en Coloniallov nogenlunde af den Art, som her er foreslaaet, saa er jeg ikke tvivlsom et eneste Dieblit, men saa skulde Udvalget have den meest ubetingede Understøttelse i min Stemme. Men derimod drifter jeg mig, formedelst min Ukyndighed med Hensyn til de vestindiske Forhold, ikke til at afgjøre, om det dog ikke skulde være tilraadeligt at gjøre et Forsøg paa, ved en Conference mellem Udvalget og den ærede Minister, hvis en saadan skulde være at tilveiebringe, at berede en meget forskjellig og stærk afvigende Coloniallov, som kunde forelægges Thinget til 2den Behandling, eller om man paa den anden Side skulde vove at udsætte sig for den Mislighed, at lade Colonierne vente endnu eet Aar, om ikke længere, paa sine Sagers Afgjørelse.

Hjerring: Naar det ærede Landssting har nedsat et Udvalg, som i sin Midte tæller samtlige de dygtigste Kræfter, som Thinget kan raade over med Hensyn til de coloniale Anliggender, og naar dette Udvalg har afgivet en saa udforlig og saa særdeles vel affattet Betænkning, som her foreligger, er der for det enkelte Medlem af Landsstinget, der, saaledes som Tilfældet er med mig, ikke tør tillægge sig nogen paa særlig Localkundskab grundet eller støttet Bekjendtskab med disse Forhold, og som dog, ligesom jeg, ikke ganske i de vigtigste Punkter kan samstemme med Udvalget, noget Misligt i at træde op mod dettes Hovedindstilling. Imidlertid kan Overbeviisningen dog være saa stærk, at man kan føle sig meget opfordret til at udtale sig i den af mig antydede Retning, skøndt der vistnok i de foreliggende Omstændigheder er en stærk Opfordring til ikke at prøve og vete de Grunde, som det ærede Udvalg i sin Betænkning har udviklet, og som siden med en saa ualmindelig Dygtighed ere blevne understøttede af den ærede Ordfører og